

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Mariae Virginis Sacratiss. Miraculorum Libri Tres

Vismara, Ercole

Mediolani, 1579

Mirac. Virg. XIX. Mortaleis à coeli regina non solùm, sed etiam corporis
bonis saepè cumulari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64305)

ria recensenda erat, Virginem tamen solam commemorabat. Huic, ne rem diuinam faceret, episcopus prohibuit. Infelici autem & amissae dignitatis solitudine occupato, paupertas etiam repente obiecta est: qui se animo excrucians, ad Virginis misericordiam confugit. Ea interim milero sacerdoti fit obuia, eiq. edicit; ut uerbis suis episcopo nunciet; ut nulla obiecta mora, ei, ut sacra posset facere, permittat: sibi ad episcopum minimè aditū parere; quòd infimae conditionis, & pauper esset, respondit. Fidem suam ei Regina sanctissima adstringens; futurum promisit, ut facilis uia fieret, nec sermone, aut congressu illius excluderetur. Iam sciebat adhuc sacerdotis animus, anticipati cura distractus, se non intromissum iri dubitans. Tunc iterum clementiae parēs sedulo ipsum monuit, & hortata est, ut episcopum adiret; diceretq., se ab ea missum fuisse, quae manib. cilicium sustentarat; dum illud ipse reficeret, & consuere. Ijs ergo dictis fidem non adhibebat episcopus; sed, ubi de cilicio mentione fieri intellexit, statim sacerdoti auctor fuit, ut rem diuinam facere pergeret. Quinetiam eidem iussit, ne à sancto, ac pio instituto unquam abscederet; nec coeli reginae cultum ullo tempore desereret.

MIRAC. VIRG. XIX.

Mortaleis à coeli regina non solum animi, sed etiam corporis bonis saepe cumulari.

Amplissimum patrimonium iuuenis, nihil pensi habens, profuderat; cuius maximam partem emerat

emerat miles, eius ipsi potius cōseruādi studio, quā
ulla augendi patrimoniꝝ cupiditate elatus. infelix lu-
xu perditus, ac dura egestate percitus, mirabiliter se
se excrucians, procul à patria proficisci, animum indu-
xerat. ex eo uillicus quidam percunctatus est, quā enā
esset tantae aegritudinis caussa; & an iterum libenter
diuitiis afflueret. Id se ualde cupere, iuuenis profes-
sus, & recta uillicum secutus est. Per nemora diu am-
bo uagati fuerant, cū ad plaudem quandam appule-
runt; ubi uillicus cacodaemonē appellare, & cum eo
coram loqui coepit. Tametsi autem expauens iuuenis
animo conciderat; non tamen se rusticus continere
potuit, quin diceret illi belluae, à se eum adductum
fuisse; ut iterum illis diuitijs, quib. instructus prius fue-
rat, muniretur. Respondit cacodaemon, à se libenter
iuuenē & facillimē diuitijs auctum iri, si à coeli rege
sempiterno descuisset. Etsi aegrē ad rem nefandam
animum nobilis aduertebat; tamen scelesti rustici im-
pulsu adductus est, ut à Deo deficeret. Ceterū ubi
paullatim in fraudem allectus est, perfidus hostis ad-
huc nescio quid facto opus esse dixit, ad explendam
indomitam nefarij sui desiderij libidinem. Nā, quia
scelestus sibi grauem aduersariam Dei parentē con-
stitutam dicebat, quae iustitia perditos, misericordia
sua cōseruare assueuit; ab eā quoq. desciscendū esse,
apertē clamabat. Licet autem uillicus id ipsum ma-
ximo studio suadere nitēretur; nunquam tamen iue-
nis exorari potuit, nec impelli, ut id faceret. Quin etiā
decreuerat, duram famem potius perpetuò ferre, &
inopia cōfici; quā cacodaemonis uoluntati morem
gerere. Re igitur integra, ac nullo cum terra bellua;
foedere

foedere isto, cum domum rediret, ex equo defiliens, sacratam aedem ingressus est. Ibi propè imaginem Virginis, cuius in sinu filius erat, ex oriente aurora, eã maximo mentis, & animi ardore imploravit. Repente autem lucidissimae huius stellae radiis ac nitore, quae ex se propriam lucem iactat, nec alio lumine accenditur, aut percutitur, ita eius animus illustratus est; ut mira in eo lux exorta uideretur. Christus. n. ei adolescenti, quia sanctissimo purissimae Virginis nomini tantum honorem habuerat, respicientem animum dedit. Quin ille, qui prius lapsus fuerat, & tota aberrauerat uia, eam se ad frugem recepit; ut ob grauiissimam, & inauditam noxiam lugendi nullum finem faceret; ac se uehementer angeret, facti poenitens. Interea, dum ex eius oculis uberes lacrymae fluerent; dum se quouis malo dignum deputaret, illac miles ille, à quo patrimonium coemptum fuerat, transit. Vbi templum ingressus est, ibi iuvene reperto, eum inopiam lugere ratus est; & clanculum post columnam latitans, coepit obseruare, quidnam ageret. Ille à Virgine opem exposcebat, filium, quem tantopere laeserat, implorare non audens. At ea, quae purissimus est fons pietatis, dulcissimum natum, quem in sinu habebat, etiam, atq; etiam rogauit; ut in supplicem miserum misericordia uteretur. Nihil ipse respondens, uultum auertebat. tandem uerò iterum, ac saepius ea obsecrante, filius inquit; cur ego illum respiciam, cur ei deueniam, cur me illius miserescat; qui ex illa spe plane decidit, quam in me collocarat? Tunc imago illa Virginis filium deposuit; & illius pedibus prouoluta eum pro miseris salute uehementer orare. Ipse autem, qui

pro

pro

pro peccatis nostris supplicium sustulit, miserum uenia statim prosecutus est; ac matrem erexit, & subleuauit. Iuuenis è templo ob admissam culpam moestus; & ob impetratam pacem lætissimus abiit. miles eundem subiecutus est, qui ea, quae acciderant diligenter perspexerat; rogauitq., cur nam turgidi oculi rubescerent. Factum iuuenis celare conabatur: sed dixit miles, non clam se esse; quam molestia eius animus tantoperè occupatus, & oppressus fuisset. Interim eum ad pristinam iucunditatem reuocare nõ distulit. Sibi. n. unicam filiam esse dixit; quam cum summa dote, ac bonis omnib., quae empta fuerant, ei uxorem dare decreuerat. libentissimè ei rei ipso annuente, nuptiae celebrantur; & dotis causâ, bona, quae profuderat, uniuersa à focero dantur. Quinetiam idè pollicitus est à se post mortem illum heredem institutum iri. Iuuenis uerò, quandiu uixit, postea ex animo semper Virginem ueneratus est; & immortalia beneficia ab ea accepta, immortalib. laudib. prosequi studuit.

MIRAC. VIRG. XX.

Latronis obtruncati, clemètia mater suus sequitur; illudq. adiutans curat; & caput trunco coniungit.

IN filia Tridento proxima tam efferus latro latebat; ut uiatores omneis reb. omnib. spoliaret: quòd si qui eius impetum repellere conabantur, eos etiã crudelissimè interimibat. Fortè illac iter habebat D. Dominici monachus, quem, quia benenumatum existimabat, mortis metum inferens, ut se re-

amig

cta